

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-38/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
08.06.2010. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **оптужени Радивој Дарко са**
- **браниоцем адвокатом Војиславом Вукотићем,**
- **као и сведоци Ребрача Јован и Момчиловић Мирослав који су пре заседања удаљени до позивања.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сагласни да одржимо главни претрес данас?

На сагласан предлог странака, суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Наставља се главни претрес доказним поступком.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку испита сведок Ребрача Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Изволите. Ребрача Јован? Станите ту за говорницу, можете да, ево помоћи ће Вам. Добро. Господине Ребрача, Ви сте саслушавани као сведок у истражном поступку и давали сте свој исказ, то је било дана 02.07.2009. године, давали сте личне податке. Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Нема, нема, иста адреса, а ово друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све исто?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

СВЕДОК РЕБРАЧА ЈОВАН

Са личним подацима као на записнику код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са окривљеним?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан.

Ви сте сведок у овом кривичном поступку, значи дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, једино значи нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би одговорима на та питања изложили себе или неког свог блиског сродника кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или тешкој срамоти, је ли то јасно?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Јесте, јасно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Прописно упозорен, опоменут.

Да ли имате ту текст заклетве?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да прочитате, изволите.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Наглас могу, је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наглас.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

Значи, након што је положио текст заклетве, прописно упозорен и опоменут изјави:

Добро. Ви сте давали свој исказ код истражног судије, причали сте на околности, знате због чега смо Вас позвали, на које околности сте саслушавани. Пре свега да нам кажете о почетку ратних збивања, односно почетку ратних сукоба на подручју Тење, Ви сте тамо били командант Територијалне одбране?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо шта се тамо дешавало, како је почело то, које су биле оружане формације српске и да видимо наравно све што знате у вези тога и наравно у вези смрти Марјана Плетеша, односно догађања оно о чему сте Ви упознати, имате непосредна и посредна сазнања, знате о чему се ради? Изволите.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Значи, ако сам добро схватио да ја дам увод како је почело, како је дошло до ратних дејстава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте почетак ратних сукоба, јесте, јесте.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Како је дошло до ратних сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте питани код истражног судије па чисто ево та да кренемо.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: То сам питан од господина Читаковића својевремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, Читаковић можда, добро. Изволите.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, јесам сигурно, не можда него сигурно. Па добро оно кад је, значи морам од неког корена кренути, 1990. године када је узнемиравајућа ситуација била у држави и кад су већ биле припреме за изборе у Републици Хрватској, тад је већ дошло до узнемирења српског становништва, верујем и са друге стране и хрватског становништва. Значи у априлу месецу те године је ХДЗ дошао на власт у Републици Хрватској, послао је поруке које је послао, народ се српски није снашао и тако био је застрашен и почео је широм Републике Хрватске да организује, оснива своју партију Српску демократску странку која је, значи по местима правила је одборе, пошто нису, кратко је време па се нису успешно успели организовати пред изборе. Колико се ја сећам у Тењу је негде у јулу месецу те 1990. године СДС основан. Е, сад један детаљ да кажем непосредно пред то код мене лично кући су дошли свештених Теодор Катић, мјесни наш свештеник и један човек који је Немања Јовчић, он је човек тако могу да кажем угледан мјештанин, правник по струци, староседелац тако нама, дошли су код мене кући један дан у јуну месецу 1990. године са молбом као неки су људи

разговарали, закључили су да би ја требао да се прихватим тога да се оснује тај СДС и да би као ја био председник. Рекох о томе мислим стварно било је мало, просто сам се запрепастио да толико Тење ја сам био тад 35 година, мислим релативно млад човек, толико људи у политици, спорту, не знам где не, ја нисам неки активиста био, па рекох откуд сте мене извукли и реко плус то ја сам у полицији радио, потписао сам лојалност Републици Хрватској, шаховницу сам носио и то мислим, полиција је аполитична и тако. Рекох то не долази у обзир просто. Али ако би дошло до тог рата неког што се процењује у том случају наравно да ћу бити на страни свог народа, српског народа наравно. И сад да не дужим, то је тако основано, неки Жарко Чубрило је био ваљда први председник, тај Немања Јовчић и један неки Јовица Вученовић, то су били ти прве неке перјанице тог СДС-а, то су људи водили тако како су водили, стим да су нестале и неке паре, чланарине, па спискови и тако даље и онда је то замењено и дошао је на место председника СДС-а један, умро је недавно на жалост, човек др Младен Хаџић и он је постао председник тог СДС-а и Тењи. И сада долази наравно време пролази 1991. година, тад се све заштрава, приближава се дан државности 30. мај, то је прва годишњица државности Републике Хрватске, ја сам стицајем околности био у Барију, тад ишао на финале ово са «Звездом» и ујутру се враћам кући пола 7, оно леко мало да одморим, пробуди ме пуцњава, 30-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30-ог?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: 30. маја 1991. године, прва годишњица државности. Оно баш буквално чује се пуцњава, и то ме тргнуло, ја шта је ово бок те сад. Нису они атаковали ни на кога тада, изузев колико сам ја информисан на кућу тог Жарка Чубрила, тога првога председника СДС-а, наводно тако је била прича, али сад ја не могу тврдити да је то баш тако било стварно, да су меци ти да у близини његове куће, то је падало њему по кући, по крову и тако даље. И ајде ја сам отишао горе у центар да видим шта се дешава, углавном људи су славили, пекли су тако прасце и тако ко је шта оно, пекли су те печенке и славили су ту годишњицу. И то је прошло тако. Читав тај јун је био врло узнемиравајући и скроз до пред крај јуна, односно 29. јуна тада је дошло до атака тих хрватских цивила наоружаних, они су, још ово само да убацим, они су били наоружани, ми смо то знали не само знали него се код појединих и видјело чак оружје, негдје по нашим сазнањима јануар месец 1991. године, знали смо да имају појединци код кућа комшије наше аутоматско оружје и тако. Тако да смо се и ми фактички исто онда организовали, па више по квартовима у месту, комшије како ко пар улица где је живео, тако се то организовало док се то није касније и објединило. Е сад тог 29-ог, значи на кућу Жељко је ли Радосављевић, како се презива, један Жељко, атаковали су пар њих са оружјем у тој кући је био неки Стево

Радаковић, комшија тога Жељка, супруга његова и пуцали су и хтели су да провале врата и ови су људи скакали са тераса, ту се и жена од тог повредила и одавде део људи наш кад су информисани о томе, отишли смо доле да помогнемо да се извуку ти људи и тако. И то је та ноћ је прошла мирно, сутрадан је значи 30. ако се сећам добро да је то викенд био, недеља, у међувремену смо ми већ, школска година је завршила, децу смо збринули, мислим то кад кажем мислим да смо их склонили за Србију, већ углавном гро, можда негде нечије дете да је остало, углавном је то склоњено или по дубини ова српска залеђина према Вуковару, пошто је то према Дунаву па је ту, неко је ту имао фамилију и тако, већ како ко, углавном из Тења је углавном гро деце склоњено из предострожности. И долази и кажем та недеља је прошла онако. Поподне у недељу, сада себе морам дотаћи, ја сам значи у том неком међувремену од да кажем марта месеца почео бити активнији у организовању одбране. Начин како је до тога дошло, мене су позвали овде. Је ли могу да отворено све причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Изволите.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па мислим да не испадне нешто да кажем што баш без везе. Мене су позвали овде у Државну безбедност Србије, позвао ме је један човек који је погинуо 1994. године на Кладуши, Радослав Костић, стицајем околности значи није то опет случајно, он је био мени командир, пошто сам ја у полицији радио, он је мени био командир и знали смо се и онда кад је та власт дошла, он је смењен са те функције, очекивао је већу добио је мању и он то није хтео да трпи и прешао је овде и ту су га ови запослили и тако је он мене позвао и ту сам се ја упознао први пута и са овим човеком Јовицом Станишићем, са којим сам ја касније постао добар, који је сад тамо у Хагу. И они су мени рекли, дали су ми решење да ће ме примити као у радни однос, и да од мене, да служба има процену да ће доћи неизбежно до рата, до ратних дејстава, и да од мене очекују да организујем народ да тај народ не доживи покољ. То је ето тако сиже тога што је мени речено. И ја сам прихватио то начелно с тим да нисам прихватио то решење. Разлог је био, није ми се допало образложење њихово као рат ће бити па можеш да страдаш у рату да би обезбедио породицу и то, реко а ја ћу да водим неког, неко ће да гине, ко ће обезбедити њихове породице и стварно то је основни разлог, још сам се ја нашалио са Јовицом реко спреми то у ланицу, па сви смо тад мислили 15 дана ће то бити па ће проћи, ако буде сутра требало, што нажалост никад нису извршили, требало је сутра, али и прекосутра треба, никад нису то извршили. И ту сам ја почео тако да се повезујем са нашим људима у месту и ми смо направили један штаб одбране, евентуално ако дође до атаковања на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не може се прецизно рећи зато што је, ја кад сам дошао у кућу Мирка Штрпца, једног човека који, жив је човек мислим да не спомињем пошто је много и мртвих неке ћу морати и њих нажалост споменути, у његову кућу ту су се већ неки кружоци, па зашто зато што тај део места је углавном гро српског становништва, овде где сам ја живео није, овде је било мешовито чак мој отац и ја и комшија, три куће српске биле рецимо у улици у кварту томе где сам ја живео. Није ту било практично значи да се све то не гледа, значи тако у том кварту је то одржавано. Ту је био тај др Младен Хаџић, тај Мирко и ту сам чак неке људе и упознао, неке сам знао, покојни Милан Кнежевић, шта ја знам, неки Гостимир Рајић и тако низ људи сам, не знам колико буде потребно да вас не гњавим са тим. И ту смо ми састајали се с времена на време, не баш дневно али рецимо тако предвече, навече, с времена на време рецимо. Нисам ја ту тад још био тај неки командант тад тог момента још нисам био. Значи него ту је било људи, то што ћу сада рећи, то је пракса показа после, живот је показао, који су се много наметали и тако али су на крају тако чак и издали људе, оставили људе на цедилу чак.

И сада да кажемо коначно да се сада ја вратим, то је тај неки увод мој и сад рецимо негде у мају месецу, мислим да је мај месец кад сам ја рецимо дознао да сам ја тај неки, не неки, да сам ја командант Територијалне одбране, ја сам дошао прије подне код Мирка Штрпца кући и оно ајде седи као попи пиће и тако причамо, каже е доћи ће ти др Младен Хаџић, и смије се, рекох шта се смијеш и то, каже доћи ће још можда још један човјек очекујемо још једног човека, који, сад ми смо имали то је тако било ту се петљао и ко је требао и ко није, ми смо ту имали и којекакве обавештајце одавде из КОС-а исто са неким људима смо сарађивали, ја са једним овај са другим, није то било да су сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је дошао, ко је тај човек који је дошао тај што је?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тај што је дошао, што смо га чекали то је био Младен Хаџић, тај други што је требао доћи евентуално, није дошао. Е сада ово је зашто је битно, по мом мишљењу битно, можда и није битно. Он је ушао са врата и овако пружио руку према мени и рекао «честитам команданте», то ајде да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је формирана Територијална одбрана Тења, када је то било? Да ли можете да кажете отприлике, не морате сада тачан датум?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па кажем вам то није сада да је то декретом речено дана тога и тога је формирано то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командант, када је то било?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па ево говорим вам, сад у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991. мај, значи мај 1991. године?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, у мају он долази код Мирка, тад он мени се обраћа тако. Ја оно као шта је то, и онда он мени објашњава, он је био члан тог Српског националног вјећа за Славонију, Барању и Западни Срем и они су на томе, овде, тако ми је рекао у договору са Београдом, то је увек тад баук био Београд, Београд, па сад не знам са ким у Београду, у договору са Београдом и то Српско национално веће они су закључили да би ја као био тај неки, могао да огварам том послу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, што се тиче полиције у Тењи, када је то формирано, када је формирана станица?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Само да вам још кажем ово када је дошло атаковања на Тењу и онда ћу доћи значи до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Значи хронолошки, али скратићу стварно да не би вас превише оптеретио. И сада значи, враћам се на тај 29. и сутрадан недеља 30. Сутрадан, пошто се то сад већ загуњвало, ови су атаковали ту је била и полиција дошла, интервенисала са оним борним колима, говорим о том 29. па је један чак са борним колима слетио, у том магновлењу слетио човек у канал, тај полицајац, ту је тако било без везе. Све је то сада ајде на неки начин санирано, рјешено, сви смо у страху наравно, страх је присутан. Сутрадан поподне зове градоначелник овога Осијека, Крамарић Златко, зове и разговара са једним Мирком Тубићем и као «па дај Мирко бога му да се подузму мјере да се то, да се не деси то што већ личи да ће се десити», па и тако сад да то не причам углавном сутрадан понедељак је 01. јули, е тада је кренуло. Ујутру народ хоће ићи на посао, радни дан је, између осталог и моја жена, радила је у ИПК Осијек, исто каже шта ћу, она и нека Ђурђа Цвијић колегинице са посла, каже шта ћу, па рекох иди на посао оно јер стварно нисмо мислили баш ајде оно је то, али валда ће нека памет превладати и моја супруга је отишла исто тог 01-ог на посао и негде око 8, доста рано не знам сад тачно али рецимо доста рано, можда у пола осам, осам у тај штаб где сам ја тад био, звони телефон и мене зове командант гарнизона Осијек Боро Ивановић, пуковник је тада био, ми се лично нисмо знали и он каже јесам добио штаб, каже требао би некога ко је ту одговоран, неко се други јавио, добро на крају сам ја и ево ја сам као тај, ја сам као тај неки одговорни кажем иако смо ја и Младен Хаџић реко докторе ти си политичар, шта сам ја у смислу политике не знам ни данас, нешто сам научио, али тада нисам знао ништа. И јавим се ја Бори и он каже мени овако «звао ме је» каже «господин Крамарић и рекао је да представници», као ја и још неко је ли као представници места да дођемо у Скупштину града да разговарамо да се превазиђе настала ситуација. Ја онако шта ја знам кажем не знам, може, ја сам за, али ја рекох лично не бих ишао за Осијек, пошто како да сад кажем отприлике сам проценио ту ситуацију, ма какви да су они имали, није ту власт имала под контролом

те људе, то је могло се свашта десити. И добро, каже он добро, ајде видећу каже са њим и ајде поново, значи он зове сад поновно након не знам кратког извесног времена, каже договорили смо се каже опет предлог има да ако ја се бојим тога да дођемо у један од војних објеката па да имамо састанак, рекох не, као или у команду гарнизона или у Дом ЈНА, рекох не, па имамо један, стицајем околности између Осијека и Тење има један објекат који оно ајде на неки начин под нашом контролом, али то је овако на слободном, ту нема оружја ничијег, па ево довозите ви њега ту, већ ко ће доћи са њим, доћи ћемо ми одавде. Каже добро ајде, опет ће он са њим. Он је посредник тад и он поновно трећи његов позив каже не би Златко, он то неће. Добро, он неће нећу реко ни ја, ја нећу да идем да на лутрију идем. Али каже доћи ће, дошао би Јосип Рајко Кир, он је био начелник полиције, Полицијске управе Осијек, каже доћи ће он, добро рекох нема проблема да се договоримо одмах и трасу, каже којом трасом па рекох ако ћете га ви возити и како, дођите тамо у онај баш ту поред тог објекта сад да вас не гњавим са тим. Међутим, он каже доћи ће он главним путем Осијек – Тења, никакви проблем није и ја јавим овим нашим, пошто смо ми дигли барикаде, ми смо тада и дигли барикаде, ја мислим да ли смо их дигли сад ћу то сад нисам сто посто сигуран искрен да будем, да ли смо их дигли тог 30-ог недеља или тог ујутру 01-ог али рецимо можда је ту ноћ барикаде, нису пре барикаде дизане код нас бар. Рекох добро, ја јавио овим момцима реко доћи ће овај начелник Кир и пропустите човека и договоримо се да ће у школи се одржати састанак, значи циљ је био превазилажење настале те ситуације, и ићи ће тамо, ишли су на разговор, ја нисам ишао на тај разговор, ишао је доктор Младен Хаџић он као председник СДС-а, ишао је Мирко Тубић он је био, не знам да ли је он био тада мислим да је чак Кир био председник Месне заједнице Тење, Милан Кнежевић он је радио са Главашем тамо у општенародној одбрани у општини, исто је био члан савета Месне заједнице, ишао је Миле Јајић, директор школе, Ђуро Подунавац и тако још се ту прикрпило људи пошто нису они баш требали да иду, али било је ту више људи и они су обављали разговор са Киrom а ја сам, пошто смо ми имали већ оформљен некакав центар везе и чујем мотороле њихове, они су уствари имали, Главаш је имао циљ тада да нападне, то је тај био изгледа датум дан «Д» тај 01. јули. Међутим, ајде сад је Кир, они су Кира ти Хрвати су га пропустили, ми смо га пропустили, тај се разговор обавља и то, ја сам ишао и обилазио стражу и то реко ако дође до атаковања, пошто чујемо већ да може да дође, да се одбранимо да не би покољ наступио. И сад ситуација се дешава следећа, ићи ће сада за Осијек код Крамарића Кир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, морам да Вас прекинем.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па не, не, ништа. Ја то причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Распричали сте се.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па јесам, ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас мало пустио, али баш сте се распричали, овако нема везе.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме значи догађај сам, ово смо 20. новембар је био, уствари не знам сад тачно да ли знате датум то је напад на Селеш и Орловљак?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Знам. Знам, рећи ћу и зашто знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, значи шта се ту дешавало, како је то било и шта је све било после тога?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Око овог случаја што смо сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око овог случаја конкретно?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ево конкретно значи тај дан 20-ог била је једна акција, а припрема је била за једну опсежнију акцију која је требала да уследи сутрадан, сутрадан је требало да уследи, војна акција значи то улази војска, ми смо ту да кажемо кад су се нама обрађали за број људи одређени да дамо ми смо добровољно, увек на добровољној бази значи, никад није било оно идеш ти, ти, ти него је оно добровољно треба не знам 20, 30, 50 људи и људи се јављају. Тај Селеш је једна наша јединица узела, има једно место тамо Дивош ту је требала једна, то је једно српско мало једно место на путу Осијек-Винковци, и ту је мислим да је тако само уз тај магистрални пут са једне стране су куће тамо са преке стране је атар, нема кућа. И план је војни тај био да ту се једна група људи убаци и то, то су водили извиђачи војске али смо и ми дали део територијалаца за испомоћ да буде већи број људи, али то је кажем припрема за сутрадан, напад је био на једно место Ернестиново и у склопу тога Ласлово, то је уследило значи дан или следећи други дан после тога. Наши су људи узели тај Селеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је учествовао, који људи, територијалци, полиција?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ту је, да, тај део је водила полиција, с тим да је ту било мислим ту није чисто сама полиција, значи полиција, станица полиције нису чак ни сви полицајци, већина, гро, гро полицајаца, командир њихов Грковић Бранко који их је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли знате ко је још учествовао из полиције, из редова полиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да набрајам сад те људе, па ја могу то да набројим с тим искрен да будем да ми допустите да ћу можда негде у неком имену и погрешити. Мислим да је учествовао Шимић Душан, Мирослав Момчиловић, њега сам срео да искрен будем сад ту доле, и он је учествовао, он је чак ту лакше и рањен, Подбарац Жељко, исто Рајко Подбарац, чак мислим можда, нисам сигуран, можда и Дарко пошто је он некад, он је некад радио у полицији, па ето тако неких је тамо било

проблема одређених, мислим да тада није тог момента већ радио, да је тако због тих неких проблема који су били, али је значи део, пошто те полиције није било, није њих било не знам колико, можда 20-ак мислим да је ту негде тај њихов број био, па су још се ту људи, и ови рецимо, случај, ја нисам сигуран, али верујем да је био он, верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Као случај као он, таквих је више случајева било који су били у полицији па после нису, па су они с њима, мислим то су и другари из места и тако млађи су обично то људи, тако да је то недопуњено још било неким људима у ту јединицу, то је та јединица била. И добро сад је тај дан ишао, та акција, та је акција морам војнички да кажем успешно завршена по нас, узели смо то, то је једна пустара овако није то неко село, то је овако више економија пољопривредна с тим да је било ту мало нешто и настамби, становништва нешто мало. Али ови који су били на Дивошу они су били у проблему пошто нису добро обезбеђивали преко канала неки мост и ту је тенк један наишао на противтенковску мину и изврнуо се ту и тамо су ти људи били под нападом Хрвата, не знам нека тенковска јединица њихова мања је напала и ту је, али ми то нисмо, значи ми то не знамо тад. У време кад су ови ово завршили нормално ту је била економија, ту је било ових хала репроматеријала, било је и људи ко људи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је завршено то, например тај кад су то завршили што сте рекли, када, колико је то пре подне, поподне кад је, које доба дана?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: По мом мишљењу то је доста радно, кратко трајало, акција није она колико се ја сећам то би требало бити негде рани поподневни часови по мом мишљењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се дешава, телефоном вас...?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: И сад ово да дођемо директно до овога и сад рецимо негде по мом мишљењу то је било негде пред вече, вече, тако ја мислим да је било, у штабу звони телефон и каже зову, требају те ови из полиције, ја се јавим Бранко Грковић тај командир полиције ме зове и каже «Јоване, Јово», он мене зове Јово, «Јово», каже «имам овде једнога заробљеника, хрватског заробљеника код нас» каже «ако ћеш доћи да оно саслушамо шта како, да видимо шта», хоћу рекох, ја сам сјео у ауто, сад да искрен будем да ли ме ко повезао, да ли сам ја сјео у ауто, имао сам 4 курира, да ли ме курир возио, ја сам дошао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте дошли тамо, у станицу милиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Дошао сам у станицу полиције, у станицу полиције сам дошао, то је, она је била у једној приватној кући знам тачно адресу где је, и ту је затекао сам овако једно стање, доста људи сам затекао, доста тих полицајаца људи сам затекао и једно онако, то је општи, општи један онако галама, прича, чак и смјех и тако то, имао сам

дојам да су можда се шалили на рачун тог човека који је ту, тог заробљеника. Тај човек је седео, затекао сам човека да седи, ја сам сјео поред тог човека, оно поздравили смо се и питам одакле си, и сећам се да ми је човек рекао да је од Крапине из Преграде, још му ја кажем познајем ја тако, познајем оно пошто сам пролазио сам те крајеве тамо и тако. Рекох шта ти, шта је с тобом, јеси ли ти неки добровољац или шта си, каже «не ја сам мобилисан», каже «оно морао сам да учествујем» и тако, каже он мени «је ли вас могу нешто замолити», може, жедан је, нема проблема и дам му не знам оно дајте воде и неко је донео боцу, оно флашу једну воде онако већу флашу и он човек баш је ту онако доста пио. Међутим ја сам тад видио да је он, крваву ногу му видим, а ако ме сећање добро служи, значи да сам ја њему седио лево, односно тај човек је мени седео десно, да му је десна нога била крвава. Ја кажем шта ти је ово, каже «рањен», рекох јесте ли ви видели питам ја сад ове ту, реко јесте ви видели да је човек, ту се клебарите умјесто да сте видели да је човек рањен. Нису видели, изволите, имали смо ми свој санитар, зовите да дође и ако се ја, моје је мишљење да је дошао доктор један који је био код нас, добровољно, млађи један човек је био онако, дошао је однекуд он сам, моје је мишљење да је он дошао из Босне и да је он ту једно време провео и да му је он пружио ту помоћ. Ја сам, још он мени каже ко му је дао воде, то се сећам тај доктор говори, рекох питао је човек, био је жедан, тражио је воде, каже не смије се давати воде као искрвариће више, рекох добро то нисам, није зла намера била и сад оно кад је он њему ту ногу оно превио, мислим да су дошла, возач га је један довезао и медицинска сестра још да је била, једна, можда чак и две, допуштам да је чак, можда су и две биле нисам баш сигуран. И сада питам ја њега је ли то витално нешто, да ли може он то да сам санира или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог доктора питате?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је, да ли је витално нешто или треба ићи да одвезе санитар то, па каже «не можем ја то баш да оцијеним», је л', он каже, добро рекох, ништа ја устајем и кажем овоме командиру рекох, каже он оћемо га предат у Боботу, као војној безбедности или, рекох не ја мислим да треба за санитар да иде за Веру, има једно место Вера ту је био војни санитар генерално за ту нашу регију, рекох одвезите га у Веру предајте га тамо тим људима, они ће га санират што треба и оно даље, има опет. То је око тога што ја могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви дали наредбу неку?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја сам рекао да га се одвезе у Веру у санитар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте рекли?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Командиру милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командиру?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Командиру полиције, станице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранку Грковићу, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли он дао неком наредбу?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте после отишли, после тога отишли сте и не знате шта се даље дешавало?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја сам отишо, пошто сам, исто пуно других тад проблема и погибија смо имали тај дан и ми, још и то, али то се све установљава после и ту ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате нека сазнања после шта се десило с тим рањеником?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, кад сте сазнали, од кога, шта?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ево овако ћу да кажем, значи то је прошло време, значи тај дан, за мене је био дан као дан, имали смо ми проблема ту ноћ и следећих два, три дана имали смо страшних проблема, погибије ми, и оно с тим се човек. За погибију тог човека прецизно не могу рећи, али тврдим да сам ја сазнао по завршетку рата, то значи не '91.године, добро не говорим ја по завршетку рата кад ја ово све политички завршено, него оно кад су ратна дејства стала у децембру месецу оно УНПРОФОР и то, значи у кафани. Овако је ситуација била, рецимо у кафани се сједи навече и онда људи су имали, мало кад се попије обичај да причају сва јунаштва и глупости и свашта је ту било и у једном том, таквом тренутку сам ја, исто је неко споменуо па и онога, мислим тако је било, вулгарно звучи, као па и онога исто, онога Загорца заробљеника и он је каже исто отишао. И ја по томе, ја сам шта ово бог те, то ми је као прво оно моје што сам ја чуо и после нисмо ми, ми смо имали једино њега заробљеника, ми нисмо имали заробљеника да би сад било пет, десет па да човек. Значи то је могло бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули ко је то?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, ја знам за изјаву коју тамо тврди то, али не, ја се не сећам да је мени не, никакав извештај подношен по том питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И то је то?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: То је око тог дела, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је истражни судија предочавао неке наводе сведока који су саслушавани, значи у принципу знате шта се причало, значи причало се да тај рањеник није ни био у станици полиције, него одмах у дежурну амбуланту, да га је нашао Зоран Даниловић, да га је одвео у амбуланту, да га је тамо прегледала докторка Кокић, значи докторка Даниловић сада и значи да није био у станици полиције.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, да, знам ја да је то, мислим речено ми је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да га је она превила, никакав добровољац из Босне, мушкарац и тако даље, значи то су, то знате. Ви остајете при оном што сте изјавили?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: У станици милиције сто посто, то нема, какви, то, може бити да су они њега после човека одвезли у, можда су га и одвезли после у амбуланту, ја то не негирам, мислим и не знам, не могу да негирам нешто што не знам, али ја сам лично позван значи у станицу полиције и сигурно, ја сам сигурно човек који је први, човек није био, није му пружена помоћ и није превит био, то сигурно, не. Зашто то говоре људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја бих после предочио. Сведок Стјепановић Бранко саслушаван је 11. септембра 2009. године па је рекао овако: «Негде половином једанаестог месеца 1991., ми смо добили информацију у полицијску станицу да је доведен рањени хрватски војник у амбуланту у Тење. Мени је рекао мој командир Грковић Бранко да је разговарао са Јованом Ребрачом командантом да одемо у команду ТО је ли било потребно да овог рањеника као заробљеника одвезу у штаб Крајинске војске. Отишо сам потом до зграде где је била команда ТО у Тењи, где ми је Јован Ребрача рекао да треба довести заробљенике, рањенике из амбуланте у команду војске РСК, то је Република Српска Крајина у Боботу где ће вероватно бити касније превежен у сабирни логор у Борову Селу где ће чекати размену. Управо те речи је изговорио Јован Ребрача и упитао ме да ли има неки превоз да тог рањеника пребаци у Боботу у команду војске, ја сам рекао да имам, од мог пунца, односно оца моје супруге, особни аутомобил «заставу 750» зелене боје с којом га могу превести из Тење у Боботу». Јесте ли обавили такав разговор са Стјепановић Бранком?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Знате шта, ја се тог разговора, ја знам за ту изјаву његову, ја се то не сећам и није, сигурно за Боботу не, пошто је рањен човек био, он је морао издат санитет, он је морао издат санитет за у Веру, то неминовно, тако да је можда, не знам, не знам сад он зашто тако говори, нисам обавио разговор зато што то није пракса била, није пракса била, ја ако сам радио, значи оно сарађивао, ми смо имали један круг људи који је био у штабу и имали смо командира чете, имали командира полиције, војне полиције, шефа санитета, једноставно ја мислим, стварно да сам појединачно са полицајцем. Ја не тврдим можда сам се ја, можда, опет кажем, не могу ја сад се укопати, можда сам ја с Бранком имао некакав разговор, али да сам му ја директно дао налог да иде то за Боботу и то, не, размишљао сам ја о томе доста дуго, нечег би се, детаља би се неког сјетио, вјерујем да би се сетио нечег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово што се тиче распореда окривљеног Радивој Дарка. Каже: «Дарко Радивој звани Гургула био је при штабу ТО

код Јована Ребраче и да је припадао обавештајном делу при том штабу где је њему био командир Стево Радаковић, у том делу осим Дарка Радивоја био је још и Божо Видаковић, Младен Пекез, те капетан Милован».

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, то ми нисмо имали такву ту организацију нисмо имали, такву не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није био?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Господин Дарко Радивој он није био при штабу уопште, значи ни курир, ништа није био он при штабу, није био ни Божо Видаковић. Милован капетан он је сад покојни човек, он је умро јадан у Норвешкој, он је био човек, Младен Пекез је био, али он је човек за време рата те '91.године обављао сасвим неке друге послове, он је бринуо о храни, о одјећи и бринуо је о гориву, то је његов овако био неки, значи узгредни и неки послови, сигурно Младен Пекез, није он био ништа овако да је човек, то су приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каже после тог шта се све догодило значи са тим рањеником, онда каже: «Обавестили су, вратили смо се у команду ТО у Тењу где сам ја Ребрачи рекао шта се догодило, сећам се да је Ребрача рекао Дарку Радивоју шта си то направио, а на то му је потпуно идентично као што је и мени рекао Дарко Радивој узвратио ко му јебе матер». Значи да су вас обавестили после тога шта је било?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па не могу грешит душу, ево ту је, ја не могу то рећи, то ми је најлакше то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја предочавам наводе сведока.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, па мени је најлакше то рећи да, али није, то није било тако, не. Ја не знам зашто је Бранко, претпостављам, али не знам зашто би он тако, ми смо добри, знамо се, зашто би он ту сву причу толику, то је читав роман што је он причао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. «Познато ми је да је мој командир Грковић Бранко након ова два догађаја особно отишао код командата ТО Тење Јована Ребраче и тражио је од Ребраче да стави под контролу Дарка Радивоја, односно да би било добро да га разоружа. Ово знам из разговора са Грковић Бранком». И после ћу вас питати у вези оног што сте Ви причали код истражног судије, због чега је напустио полицију или да ли је избачен.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, да, па само, па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали разговор са Радаковићем, односно извините са овим Грковић Бранком, јесте ли имали разговор у вези окривљеног Радивоја?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Више пута не једном, али не за ово што Бранко прича, не зато мислим како Бранко Стјепановић говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него зашто?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Мислим стварно не знам зашто он то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ево ви нам.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да вам причам то за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте разговарали?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да вам кажем, да. Па он је, ту је било низ проблема, значи ја опет се сад морам вратит на тај неки почетак, ако ми дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте на почетак. Да ли има неких проблема са оптуженим Радивојем?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па има, то је везано, то је све везано, не могу ја прескочити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези његовог понашања, то нам кажите?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па управо то. Ево само три реченице ако ми дозволите, минут, два, мислим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Видите овако, тај 01. јули што сам вам причао, кад су страдали тај, Киро и то и још два човека, сад је то већ паника, није дошло до атаковања на Тење, и сад се ту тих неких дана од 01. до 07. јула ту се сад дешава ту гро неких тих јако лоших и непријатних ствари, разуданих ствари где не зна се ни ко пије ни ко плаћа, ко је газда, ко није газда, ко, ништа се није знало просто, до 07. јула, тих неких недељу дана. Ноћу се пуца по кућама Хрвата који су, један део Хрвата је остао у кућама својим, углавном је ту било старијих, било је и млађих људи, касније су ти неки млађи прикључили нама у борби, тој, наши војници, пуца се по кућама, чуда. Долази извештај, не знам шта да радим, нисмо тад били мобилисани, нисмо тако припремљени били организовани, нисмо знали, нисмо умели просто. Шта да радимо човече, из ноћи у ноћ и рекох морамо нешто узет, неку јединицу која ће патролирати, ми нисмо имали много људи за страже, пошто је људи доста побегло је за Србију и које куда су побегли тако да нису тамо ни били. Имали смо тих, ту врсту проблема, е сада, каже појавила се нека милиција, па можда ће, сад не иде да прозивам човека, можда он о том ће знати више рећи чак него ја, неки то су млађи углавном људи, они су као самостална нека, самозвана, никоме се јавили нису, обављали неке послове на начин како су они то мислили, и то је се, значи ситуација наметнула да ми оформимо станицу полиције, ја сам разговарао ту с пар људи и рекох Грковића Бранка знам, он је човек млађи од мене годину дана, добар домаћин, добар оно човек, поштен, то и сад тврдим након свега остао, по свему ономе што ја знам да је остао частан и поштен човек. Ја га позовем, пошаљем по њега, он дође, рекох Бранко да ли ти видиш шта се дешава, каже видим, па ми би требало оформити, дај скупим ове наше људе, колеге који су професионалци, било је ту инспектора, полицајаца, и тако даље, да се оформи та нека, језгро неко полиције, да се то, ајде, не могу употребити легалне воде да кажем кад је то све нелегитимно било и нелегално, али

да опет то буде под неком нашом контролом, да буде полиција и да се стражари ноћу, да се то спречава. Он је апсорбовао уз те професионалце, пошто је то један мањи број људи био и ту је било исто тих професионалца, било алкохоличара људи. Пардон, и онда је он апсорбовао један део људи од те самозване, ти млађи људи полиције и ја верујем, ја верујем да је то, значи ја то верујем не тврдим, а он може човек да потврди да је и он један, да је на такав начин он дошао, није професионални полицајац да би био полицајац, је ли. И онда је Грковић имао с њим проблема, он је дечко мало волио да попије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите о?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Говорим о Дарку сада, ја сам и реко да говорим тај однос кад ме Грковић звао због њега. Попије и онда рецимо сад не знам да ли је то било први ил други, пар пута рецимо ја сам позиван у станицу милиције Грковић с њим обавља разговор, чак једном ево сад он нека каже је ли то било или није, може рећ Грковић, једном је чак мени Грковић рекао да га је чак једном ошамарио, ја знам присутан, однос и релација је била, није била ко што ми сад разговарамо, него је била оно дај мајмуне један, кад ћеш више престат правити проблеме, и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Разбио стакло у полицији, и онда ја сједнем с њим и кажем Дарко ја знам да ти и без мајке, знам ту његову ситуацију каква је, није то баш, мислим истину говорим, сад ја не желим њега повредит, рекох мани се алкохола, мани се тих хулигана које каквих, мани се проблема, оћеш бит у полицију, не може тако, и пар пута сам ја њему као отац, ево сад он човек негира, значи у више наврата је то било и онда у неком датом моменту јер очито да се њему изгледа нису ту могли ови стат ови на пут па су га из полиције, ја не знам период, стварно, у ком периоду, али знам да је изашо из полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изашо из полиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли избачен или сам добровољно изашао?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па по мом сазнању је он избачен, ево сад он нек човек каже, по мом сазнању да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде говорили о неким конкретним акцијама које је предузимао, за које сте наводно чули, сумња се за окривљеног Радивоја да је, а иначе ради се о нека два убиства, око два упада у куће и тако даље. То сте нешто говорили код истражног судије о томе?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је, треба да то причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви причали.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, је л' треба сад да причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па да, ако хоћете да ме појединачно по томе или да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте причали, сад не кажете о томе, конкретно вас питам за то шта сте чули.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па рећи ћу, кад не могу, па причам већ, не могу, морам мало да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, како да не.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Значи ја ћу сад да кажем, било је једно убиство, човек убијен, сад не знам стварно почетак рата, да ли је то, сад ово не тврдим датум, не могу да тврдим зато што. Да ли је то тих првих седам дана, или по, то кад говорим првих седам то говорим између 01. и 07., неки Стево Бачић, човек, ево ја ћу да лично искрен будем човека нисам ни познао, нисам ни знао да така постоји у мом селу. Он је убијен, да ли непосредно после 07.јула, после тог хаоса тог, значи напада кад смо се ми одбранили, дал непосредно после, човек је убијен и сад оно, Грковић, значи сарадња је овако ишла, кад се, полиција кад има неки већи проблем, кад су углавном убиства, за све ово друго, ситнице, то су људи ишли решаваат. Командир милиције мене назове или дође у штаб и каже а плус ми имали, дневно смо ми имали састанак штаба. Каже па Јово каже имали смо убиство, кога, неког Стеву Бачића, стварно не знам човека, сумња се, значи ја говорим његове речи, сумња се да је то Гургула, тако су га звали дечка, мислим ја сам се њему обраћао са Дарком, и увек сам му се очински оно, а сад као Гургула да га је наводно убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ево истражите, истражите то, и онда сам ја позвао једнога, радио је на патологији у Осијеку и реко, неки Паја Бугарин, реко Пајо, ај вакат се дешава, очито је рат, дешаваће се свашта и смрти и од граната и од погибије и од убистава ових, оваквих убистава ово што су, с тим Бачићем, па ти то, врши то, колко си ти стручан, ту неку експертизу, како је то било, начин, време и тако, води неке записнике и достављај то и у полицију, и он је то човек радио. Ја имам потврду да је он то радио, чак да је у Осијек предао овим људима, истражним органима њиховим сада и океј је то. То је један случај рецимо што се њега сумњичи. Један следећи случај је био рецимо, значи не мора ово бит хронолошки што ја причам, али је случај где је неки Мато, човек убијен, исто остао тамо с нама човек, Хрват, и то баш у том српском делу где је огромно то, већина Срба у том делу села је живио, и ту је, убијен је на један свиреп, окрутан начин, по ономе како су трагови нађени, значи упадали су му у кућу и он је побегао ваљда на таван и тако да је убијен и оружјем ватреним а и измасакриран је био и тако даље. Командир милиције је мени дошао рећи, увиђај су полицајци обавили и сумњичи се да је био исто Дарко ту умијешан и још неко са њим, значи није рекао име, ја бих сад рекао то име да је рекао, значи још неко, сумњичи се, они су даље људи радили, шта су направили.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја ћу се пријавити, имам примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате реч, немате реч.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: На питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате реч, немате реч. Значи, добићете реч на крају. Изволите, наставите. Што се тиче ових упада у куће, спомињали сте неке две куће, упада, неке Швабе, циркузанер неки је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, да. Те Швабе, ајде да кажем те Швабе, то је у центру села, аутобуска станица за Осијек, ја знам претходног власника, те људе нисам знао, то су неки пред рат, пред рат људи дошли ту купили, вјерујем да је пред рат пошто сам знао претходног власника Пенића неке знао сам, чак му је нека фамилија у Тењи после страдала исто на начин прљав. И сад тим људима упали у кућу и тамо су везани селотејпом и опљачкани су, срећом нису убијени и ми смо то сазнали, ја опет, ја говорим значи, полиција која је изашла на тај увиђај, ти полицајци, па командир, верујем да знају, данас верујем да су ти људи живи и да могу да о томе причају више него ја. Мени је саопштење за ту кућу било да је опет он, овај, Дарко сумњичав за полицију је било да је он то ишо вршити и да се опљачка, узму марке и не знам и тако и онда су говорили да је он једно време вадио, да је имао обичај из џепа вадит, показиват пред људима не знам споп пара и тако даље, ја то не знам, преда мном се није хвалио али су људи то, овако из његове те генерације говорили па одакле њему паре и то, као знају га ко је породично, да није нешто богат и то, али то је сад, опет говорим ријечи туђе. Тај циркус, није он био циркусант, тако смо ми њега као циркусанер, он се бавио тим луна парком, тако нешто човек, то је човек који је доселио у ту кућу, па не знам, пар година је живео, то је у мојој улици, ја сам сваки дан ту пролазио, упознао сам човека, господин један био фин, брадицу неко имао, старији човек. Њему су исто упали у кућу и мислим да је ауто му ваљда узет и не знам сад, ако су, нашло се пара и то и тај је човек се пожалио полицији и тај је човек дошао до мене. Значи не знам како сад да искрен будем да ли је он, неко га је, довео га или да га посаветује или га баш буквално довео и он је, ја сам с тим човеком разговарао. Зна он мене, ми се нисмо знали чак ни поименце да искрен будем, али смо се знали као комшије виђали смо се оно у пролазу колима, нисмо пешке него аутом се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта вам је рекао?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: И он мени човек каже овако, каже ја бих вас молио ако ви икако можете да мени омогућите да ја одавде идем, ако се сећам, да је он чак рекао да је он Пољак, Чех, углавном нешто тако, и он има неку фамилију, да ће он уопште да напусти ове просторе, овде је за њега хаос, исто су сумњичили да је Дарко са неким то радио, да је то једна група младих тих момака, хулигана, како би ми то рекли тада, тада и данас тај изрази иде. Да је то, то значи извештај полиције према мени, и ја сам том човеку омогућио после тог да извуче главу. Можда не би

изгубио, а можда и би, откуд се зна, и многи су после изгубили. И пуштен је, дала се дозвола, изашао човек одатле, напустио просторе. Не знам шта још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Тужиоче изволите питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих питао у вези овога кад сте Ви кажете дошли у станицу милиције па је тамо било више људи, десетак, да ли је тамо био, да ли се тога сећате, Стјепановић?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Знате како, ја сад не могу рећи ни да ни не, мислим знате зашто, ево да Вам кажем, то је, кажем та акција је била, борба, значи то је био поврат људи у станицу и ту је сад оно смена се врши, једни остају да раде, углавном је била пракса ови који су тај дан ратовали, ајде да кажем условно, иду кући на одмор, па им до вечерњих часова и тако даље, значи ту је био један конгломерат више људи је било, сад ја отприлике знам скоро све људе који су били у полицији, да их сад све набројим негде ћу погрешити сигурно, али то не желим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, само питам да ли се сећате, ако се не сећате.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Могуће, врло је могуће да је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате шта је у то време тај Боро Стјепановић, шта је он, које је он дужности обављао?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Бранко Стјепановић?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па не знам да је осим то што је био, полицајац, не знам, ако су они уопште имали тад у том моменту то, неку унутрашњу своју организацију, да ли, не знам, не верујем да је био заменик командира, тако нешто да је био, мислим знао бих, мислим да није чак никакву, мислим да је тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли постојало неко дежурство у полицији?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је, ко је био дежуран је ли то редом било или је само одређена лица?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па углавном, углавном, мислим да су они и редом, али углавном су, приоритет су имали ови, можда баш он, старији ови, искуснији, Бора, један Боро Голубовац, рецимо Бранко, Бошко, ови старији искуснији, мислим да су они, пошто знали су за примит пријаве грађана и тако даље, мислим да је то метод био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми сад ова амбуланта у којој је радила ова докторка Кокић, односно сада Даниловић, где се она налази у односу на станицу милиције то где сте Ви били?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Е сад ћу овако да вам кажем. Ми смо имали у току рата, ако ме сад добро, а мислим да ме добро сећање служи везано за то, на два места санитет. Један је био у односу на станицу полицијску, оба су у ствари била удаљена рецимо километар ипо, ајд рецимо иде се

од, та станица се налазила полицијска према излазу, не према Осијеку него према излазу из села из правца Осијека, према једном месту Силашу и значи из станице се иде у центар, рецимо да непун километар ту има, тад се скреће десно у улици иде доле ниже, штаб је овај био, и ту са десне стране у једној кући човека Будише неког који је радио у Аустрији је био санитет, а био је у једној исто улици лево, значи то је удаљеност отприлике и једног и другог километар ипо, рецимо два можда. Да ли је сад био тог момента оба у функцији санитета или ово, то сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, то није било истовремено него у неко различито време?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је, да, било је овде па је онда пресељавано.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па је пресељено?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је, овде сећам се да је било љети, пошто се сећам за светог Илију кад смо имали погибију '91., да је овде у овој улици, у овој било улици где је доле ниже штаб, е сад то у новембру да ли је то још затечено стање ту било или је прешло ту, можда у јесен да је тако, то је могућност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тог дана кад је овај напад био да ли се сећате овог сведока Момчиловића, да ли сте га виђали?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Сведока Мирослава Момчиловића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па ја знам да је он, да је мени речено да је он рањен, у акцији у тој борби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли га видели рањеног?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја лично дал сам га видео нисам сигуран, иако сам имао обичај. Морам да вам кажем шта сам имао обичај, ако дозвољавате. Кад су људи гинули и то, ја сам ишао, имао сам обичај отић саучешће изразит породицама, обић рањенике и овде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, само Вас питам да ли се сећате за Момчиловића?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Постоји могућност али се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не. Ништа, немам више питања.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Ребрача, можете ли најпре да ми кажете да ли је Дарко Радивој и ако јесте, кад је одстрањен из полиције у Тењи?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: По мом мишљењу он јесте одстрањен из полиције, али када не могу прецизно рећи, мислим стварно, али да, рецимо, дозволите да проширим можда одговор.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па немојте да проширујете, ја ћу Вас питати и одговорили сте на то питање, мене сад занима, каква су Ваша сазнања

посредна или пак непосредна, о томе да је он одстрањен, како Ви знате да је он одстрањен и на основу чега и од кога сте то сазнали, из полиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да, да, од командира милиције Грковић Бранка сам сазнао да га је он, више у једном периоду није могао с њим да изађе на крај и да му је реко немој више као, да ниси у полицији. Иако је било то да је он у једном периоду био истеран и поново је био примљен и мислим да се то исто дешавало, у његовом случају.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Али не могу датуме, не знам.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала, а да ли је Вама познато да је пре тог одстрањивања вођен било какав поступак и донета одговарајућа одлука о његовом одстрањењу, о чему је и Вас питао истражни судија приликом Вашег саслушања, али Ви на та питања нисте дали директан одговор. Да ли је, или се све то сводило на некакву сумњу?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Како, се сводило?

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Мислим проблеми његови, ти проблеми о којима Ви говорите?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па овако, ја колико, с обзиром да отприлике знам оно, отприлике, знам како смо функционисали, ја мислим да ту није било оно сад дисциплинска нека комисија, да тога није. То је било оно, праве се проблеми, и то је више људи закључивало и тако, и да. Не, значи формално не, да сад оно састанак био одржан дисциплинска комисија неку одлуку, решење неко, тако се није функционисало тад.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Тога није било?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тога није било, то није тако завршило.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Него чисто вербално, немој више да долазиш ту и то. То је начин био.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли Ви господине Ребрача имате нека конкретна сазнања посредна или пак непосредна везано за, да тако кажем неку сумњу, да је Дарко Радивој убио извесног Бачића или не знам још неко лице? Да ли о томе имате конкретна сазнања и како?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ово што сам рекао могу да поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је одговарао на то питање.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ако треба да поновим то што сам рекао, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је шта се сумњало, значи није, нема потребе да понављате.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја сам с њим обавио, ја сам с њим разговарао, ево он је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нема потребе.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја сам с њим разговарао, ја сам га лично питао, рекох Дарко говори се да си ти убио Стеву Бачића у центру, да си га убио ко, с опроштењем, извините, ради се о човеку, али сам му тако, да си га убио ко псето, у потиљак човека су га, каже Јово ја га нисам убио.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: То је његов одговор мени. А ја сад можда је, можда није, стварно, искрено.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ако ми дозволите ја да наставим?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па ако ви мени дозволите ја исто да завршим, немојте ме тако, без љутње, па не без љутње мислим, немојте ме прекидат.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Приликом овог вашег разговора са командиром станице Грковићем, о превозу овог рањеника у Боботу је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Веру.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: У Веру, добро. Да ли је био ту неко присутан, односно да ли је био присутан овај сведок Бранко Стјепановић?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ту је било пуно људи, значи нисмо ја и он сами.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, конкретно питам да ли је био, да ли сте запазили да је био присутан овај?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Могуће, врло могуће да је био Бранко.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли сте Ви запазили?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па сад знате како.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Врло могуће то је.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, не, значи ја нећу да тврдим да кажем да, видео сам га, сјећам га се, не знам, био је обучен тако, не могу то да кажем стварно, то би било. Могао бих да кажем али то не би било онда.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Да ли је Вама познато да је Дарко Радивој учествовао у наведеној акцији чишћења терена у месту Селеш? Да ли Вам је познато, та акција је према подацима овог сведока Момчиловића била 20.11.1991.године, да ли Вам је познато то или не?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па исто ја не могу баш са сигурношћу рећ да је Дарко, не, не могу ја са сигурношћу да је он баш учествовао у тој акцији, иако, мислим да је.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро хвала.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Али сад да кажем.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Даље, реците ми господине Ребрача, да ли је Радивој Дарко био један од оснивача станице милиције Тења?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Од оснивача?

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па не, није од оснивача, није он у чествовао у оснивању станице милиције.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па не, мислим више било ту.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: А не, али не, нисте се, значи не стоји то основача, значи није он оснивао. Станицу полиције у Тењу је основао штаб Територијалне одбране Тења, на начин како сам претходно рекао. На прост начин, једноставно, није исто декретима неким, него позвао сам тога Грковић Бранка и реко ајде дај сакупи то, професионалаца као базу око себе, да то буде и то је стварно било језгро. Значи, то је трајало шта ја знам, то су времена кад се брзо ради, значи у року од пар дана али је пракса показала да треба више људи па су људи усисавани који нису професионални полицајци и у том неком периоду он човек је примљен ту, значи не да је оснивач.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. А да ли можда знате кад је Радивој Дарко примљен у станицу милиције, да ли од оснивања или касније?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Од почетка, сад не знам први дан стварно, али од првих тих дана у јулу месецу, то значи ја третирам као јули да је то, то су наши неки почеци, те несреће те и да је тад био тамо он.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. А то исто питање важи за сведока Бранка Стјепановића. Да ли Ви знате кад је он примљен и на који начин?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ако ми дозволите да.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли на његов захтев или га је неко позвао или то ако можете?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Сад ја бих Вас замолио да ми дозволите да мало само нешто шире кажем а везано за то.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Изволите само Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте широко.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Немојте широко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи дајте, конкретно је питање, да ли Ви знате од кад је Стјепановић Бранко у полицији, је ли од првих дана или нешто касније? Значи, то је питање.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: На то питање најбоље може одговорити Бранко Грковић, мислим доста прецизно, да не кажем прецизно може, јер ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Сиже мога је било «Бранко, позиви професионалце, људе», сад да не набрајам та имена, ништа не значе, «позови то, направи тај костур, почните деловати да зауставимо ово што се ради». Е, сад ко је данас, ко је сутра то је све, али све се то дешава у року и нико није декретом ту дошао, видео сам ја после изјаву Сурла Бошка у Осијеку и то да ли је неко њему наредио, мислим то су све без везе људи, све да извлаче из нечега.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да не би господине Ребрача, да не би било забуне, ја бих Вас молио да ми одговорите на питање где се налазила

команда војске Републике Српске Крајине, где се налазила да сад ја не сугеришем?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Када?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па у то време где се налазила команда војске 1991. године, у ово критично време?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Говорите о овом времену, о овом датуму 20. новембру, тад?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Уопште у новембру месецу?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па добро, зато што смо ми имали седишта на три места, зато Вас питам значи прецизно тада?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Везано за ево ова догађања где се налазила?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тада се, како да Вам то кажем, знам где је, него не знам како то сад да одговорим, била је у једној приватној кући, у кући Бателе једнога који живи сад у Старом Сланкамену.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па како да Вам кажем.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам ако могу, у којем месту ја Вас питам?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: У месту?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, у којем месту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у Тењи?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тењи, штаб Територијалне одбране Тења у Тењу је био нон стоп.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није питање било за штаб ТО, тачно сам видео да није добро, изволите колега поставите.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Питање је било за команду војске Републике Српске Крајине а не територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тад била Република Српска Крајина, само ја морам да се умешам, то је САО Крајина била у то време.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: САО Крајина или већ како, ја мислим Српска Крајина да се тако звала.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Добро, добро, схватио сам то, питање сам схватио.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: У ком месту?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Значи, тад у том моменту није постојала Република Српска Крајина, она је формирана за светог Николу крајем те године, значи постојао је САО, српска област Славонија, Барања и Западни Срем, налазила се у Борову Селу.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А у Борову Селу?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је. Командант је био Илија Којић који сад живи у Сремској Каменици код Новог Сада.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А не ово у Боботи и то?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: А Бобота, има Бобота, шта је било у Боботи.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, добро, немојте, хвала Вам, овај мој коментар је можда непотребан. Добро, изволите реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршите Ви питања па ако има тужилац после још.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли је Вама господине Ребрача познато где се налазила команда Југословенске народне армије?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: То је то то што Ви. Налазила се тад у то време у Боботи у основној школи. Која армија, е сад знате шта тамо је било много команди, а ја сад говорим, ја Вам кажем зашто ја говорим о овој команди, зато што је то осигурени гарнизон, оклопно механизациона бригада проширена, значи читав осигурени гарнизон коме смо ми помогли да се извуче и стационирао се на Економију Клиса, после у основну школу и ми смо с њима сарађивали и они су непосредно имобилисали нас у војску у својој јединици.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, ја сам Вас.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Значи, зато говорим о тој команди пошто је она битна за нас ми смо с њима сарађивали, с овим другим нисмо, а било је више.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја сам на почетку рекао да би отклонили ту неке нејасноће, поставио сам та питања јер очигледно из списка произилази да та команда није у Боботи него је у Борову Селу.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Територијална одбрана за регију да.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не територијална одбрана него ове војске САО Крајине или како Ви већ кажете.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па није у Борову Селу.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, сад сте Ви рекли то и само још да видим, можда немам више питања. Немам више питања, а ако дозвољавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате примедбу, изволите?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Имам примедбу на исказ сведока. Сведок се изјашњавао о догађајима који нису везани за тачке оптужења, односно прелазе оквира оптужнице а ради се о сведочењу о оним наводним убиствима за које практично није нико ни утврдио, да су та убиства извршена а још мање да се може мој клијент повезивати са таквим убиствима уколико их је било. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала и Вама. Изволите. Како да не, изволите. Колега, само угасите микрофон.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хоћу, хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, морате да приђете микрофону.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Господине Јоване, интересује ме да ли можда знате који су први људи станице милиције Тења?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па ајде да покушам да будем прецизнији, значи мислим да сам два пута данас већ о томе говорио. Значи, позвао сам,

говорим опет тај неки почетак. Позвао сам Гркају, што се просто наметнуло да треба да се оформи нека полиција да би се неки ред водио, некакав ред пошто га никад нисмо ни увели нажалост. Први људи су били, значи говорим званично оно што сам ја као командант и људи са мном који су били у том штабу што смо ми иницирали да се оснује. Значи, ја говорим о тој полицији а не о оној некој што су неки момци били па су се једно време звали неком полицијом. Бранко Грковић је добио, да кажемо, не могу рећи задатак пошто ја њему то нисам могао наредити, још он се нећкао био, Бранко се нећкао да то прихвати и као где ћу ја, дај неког старијег, па ми набраја тамо неке, ја кажем где ћеш ове алкохоличаре, неко мора бити домаћин неки озбиљан, одговоран, ко има ауторитет. Он се бавио спортом и имао ауторитет и то је неки основни разлог зашто је тај Бранко, зашто сам њега молио, нисам могао рећи ти мораш ако неће не мора. И идеја је била да се скупе људи професионалци који су били инспектори полицајци и млађи људи, да се допуну са млађим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све рекли, само кажите, значи конкретно је питање, ко су први људи?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Имена и презимена ме интересују?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имена и презимена да ли можете?

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Само мало. Пошто је прва станица милиције била поред Ваше собе у Месној заједници Тења, значи Ви морате знати који су полицајци били први и фактички оснивачи станице, те станице коју сте Ви основали са Грковић Бранком? Значи, Ваша секретарица је била Љубинка Адамовић, колико се ја сећам?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Добро, да, била је да.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Сад ми реците само имена и презимена или презимена људи који су били тада у станици милиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Званично полиција је основана 05. јула, то је значи званично и на начин како сам ја то образлагао. Незванично људи су радили свашта самоорганизовано како су радили а ово, ако ме сећање добро служи, ово што ти хоћеш Дарко да ти кажем да ли мислиш на Суботиновић Немању можда?

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Не.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ако може, значи да замолите да ти мени говориш да ли је тај и тај, ако је тако, ако је тај начин?

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли је командир станице био Грковић Бранко? Да ли је био у станици Момчиловић Мирослав?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Да.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли је био Станић Милан?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па и Станић је био, сад не знам да ли је он био одмах у Тењу или.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли је био Узелац?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Који Узелац?

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Узелац или тако некако презиме, висок, мршав, исто је био старији полицајац из Осијека, сад да ли је Узелац или тако?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не могу тврдити зато што не знам.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Покојни Смољанић и да ли сам био ја?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Вероватно си био ти, ја не кажем да ти ниси био, верујем да си био.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Мало пре сте нешто друго рекли да сте мене увели у полицију ради мојих проблема?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, не.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Само мало, само мало, имам ја још једно питање, у ствари више. Реците ми, Бранка Стјепановића познајете од раније?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Од детињства.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Реците ми, Бранко Стјепановић је био проблематичан, колико се мени чини и у хрватској полицији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, немојте тако да постављате питање, каква су то питања, значи немојте тако постављати питања, преформулишите питање.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли је био Бранко Стјепановић проблематичан у хрватској полицији?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: У смислу неке проблематике тад је систем државни био такав да није био могао бити проблематичан човек у полицији, верујем и данас да је тако, али је био човек који је, то је уопште било познато, да је био мало наклоњен алкохолу, то да, а овако да неке друге проблеме не би могао да опстане као такав, није друштво трпело то.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Добро. Мало пре сте споменули нека убиства која ја морам да кажем, за једно смо разговарали а за ово друго први пут чујем, наравно ја не знам о ниједном убиству које се то десило, односно знам те људе, али само ме интересује од кога сте Ви то чули да сам ја наводно урадио?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја сам исто рекао наводно, значи ја не тврдим то, нисам тврдио икад нити ћу тврдити, оно што нисам сигуран не знам.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Мене интересује.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Али од кога. Буди молим те стрпљив, одговорићу ти ја све прецизно. Кад се деси тако нешто, не тако нешто него убиство, такве су ствари, увек полиција, на разне начине полиција добије информацију да се десило то од комшија увек тако или стражара неких који су то накнадно, увек нажалост накнадно установили и онда се обавештава полиција, командир или дежурни шаље екипу на увиђај а командир мене обавештава. Десило се рецимо конкретно сад за тог Мату, рецимо тај човек што је убијен горе на кући својој, каже Јово дословце, то је било ујутру око пола девет, девет, дође код мене и каже «Јово, опет

се десило» и исприча то, рекох «Је л' се зна ко је, шта човече божији». Па каже, значи ја говорим прецизно речи командира полиције, каже «Момци су били на увиђају, сумња се да је Гургула и још неко с њим», ето дословце, то је од њега речено мени и то сам ја претходно рекао.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Значи, од Грковић Бранка?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Добро, хвала.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Била је милиција. Ја сам увек информације добијао од главног командира.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли Вам је познато ко је прве заробљенике из села Тења, односно у селу Тења прве заробљенике одвезао у Борово Село у притвор јер је притвор био у Борову Селу? Да ли Вам је познато ко је одвезао Гудељевог оца, значи Гудеља који је убио Кира Кнежевића, значи његовог оца Мату матичара и још неке заробљенике, да ли Вам је познато ко је то био?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па ја овако на то могу да одговорим. Знам за то али није израз добар заробљеници, јер они нису били заробљеници.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Богами су били у станици милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате или не знате?

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли знате тачно људе које су одвезли?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: То је вероватно, вероватно значи полиција и могуће лако и Ви да сте.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: А ко из полиције?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па вероватно сте сви ви, па командир зна, не могу ја рећи, могуће је лако да си и ти добио тај задатак да се ти људи испрате.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Податак господине председавајући да сам ја одвео у притвор у Борово Село имате у књиги или књизи Мате матичара где тачно наводи да сам га и заробио и одвео у Борово Село те да је касније размењен, тако да можете до књиге доћи путем, то је књига у Хрватској издата тако да. Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала и Вама. Тужиоче, Ви сте хтели нешто?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сад нећу више да питам оно пошто је одговорио у вези Боботе да је тамо била команда војске, а кажите ми само у погледу овога што је сад, задње што сте одговарали ко је одвео ове људе па сте рекли да то нису заробљеници. Хоћете ли објаснити какав је њихов статус?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Наравно. Дарко опрости, само се сконцентриши на овај одговор везан за ово, молим те, чисто то није ни битно за твој предмет али ево људски. Ја кажем да нису били заробљеници. Ево како. Тога 01. јула зна се да је Антун, мислим да се Антун звао Гудељ убио Рајка Јосипа, Кира убио Милана Кнежевића нашег мјештанина ту преговарачку екипу, ранио Тубић Мирка који је касније на дијализи,

после 10 година умро је овде у Новом Саду, више од мало 10 година, 12 година, а његов отац и бака његова су остали у кући у Тењи у којој су заједнички они живели. Е, сад зашто је дошло до тога да тај Гудељ буде у том, да кажемо заробљен, једно јутро долази исто тај командир чете тамо или ко је дошао, каже у Гудељевој кући ноћу неко је упао у кућу, претресали су, све је онако, значи девестирано, чак ручним бацачем је ударено у кућу, значи намера је била, ако се добро ја сад сећам, да је он склоњен код једне српске фамилије, у ствари они су били у кући, али кад су ови почели лупати, пробијати, то је огромна кућа и ту има металних тих врата, познајем ја њих јер сам с њима био добро, пошто имали смо земљу једни до друге па смо тамо добри били комшије, оно комшије по земљи а не по кући. Ти су људи избегли код неког Црнобрње, да су побегли, ту су ноћ спасили главу и сад то јутро долазе и каже пуцали ручним бацачем тамо, тражи се да их највероватније не само опљачкају, највероватније, али вероватно то и ми смо њих склонили и нормално био сам сарађивао са овим областним штабом. Ја имам ту врсту проблема, то је мешовита средина, људи је остало, не знам тачно али пар стотина Хрвата је остало људи и проблем је био многе је то иритирало људе што су дјеца њихова била с оне стране. Знали смо да су под оружјем, а људи су старији остали ту да чувају куће и то неки ће људи тумачити на свој начин и реаговали су на свој начин. Поента је била да се тога Гудеља склони јер ми не можемо њему стражу обезбедити да га чува даноноћно неко да га неко не убије и то је била поента и са господином Божићевић Матом, мислим да је он касније у међувремену, после реинтеграције умро и тако смо радили, значи кад је атаковало се на куће људи кад смо имали на време спознају океј, кад не ту је било убистава 20-ак у Тењи тих цивила. То је одговор на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нема више питања? Имате још једно питање? Ајде.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Рекли сте да је Мато матичар, или већ не знам презиме његово.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Божићевић.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Божићевић, да је заробљен у својој кући?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја колико имам, нисам ја то рекао.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Мало пре сте рекли да су Гудељ, Мато, људи који су код куће приведени у станицу милиције те да су одатле одведени у Борово Село?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: За Мату Божићевића, значи ја могу да, ако је то битно, да могу да кажем следеће колико ја знам, да је њему исто ноћу су неки упадали непознати људи са намером смо могли претпоставити која је и колико сам ја имао информација да се он склањао у неке исто српске куће наводно је код Трбојевића био.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Само моменат. Да ли Вам је познато да сам га ја заробио у уреду Месне заједнице у по бела дана пошто је господин Мато матичар био тајник ХДЗ-а?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Ја не знам да ли је он био тајник, не знам, не улазим у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато или не?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не, не могу тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте више Мату матичара, завршите, немојте.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Реците ми, одговорите још на једно питање и једно подпитање. Реците ми да ли Вам је познато да је у селу Тењу тражена радио станица од стране припадника полиције, полицијске управе.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Српски борци да, па тражена је и радио станица и оружје код Хрвата који су и напуштене хрватске куће и тако то је све, чак је нешто оружје нађено, је, познато је, да.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли Вам је познато шта се мени догодило приликом доласка код тог Немца или Швабе у кућу?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Није Вам познато?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нема, не.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања више нема?

Дао је исказ онако како је то констатовано аудио записом.

Имате ли неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Не знам каква је пракса, како држава стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате или немате?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Имао сам трошкове, дошао сам аутом и чак сам и такси платио, ту сам се зезнуо, био близу па сам и тако имао сам трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цена повратне карте, Ви сте из Новог Сада, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цена повратне карте Нови Сад-Београд је 1.400,00 динара, то је податак са аутобуске станице. Да ли то намирује Ваше трошкове данашњег доласка?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па добро мислим, па добро, океј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такси? То је то? Да ли то укупно улази са тим таксијем?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па добро, искрено мени је непријатно да сад ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас питам, кад Вас питам?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па добро, ја сам дошао својим колима, значи путарину сам платио, такси сам платио, сад ћу га звати исто за назад да ме одвезе пошто сам, смео сам се био ту мало и онда сам, скоро сам био у опасности да закасим па сам паркирао ауто негде у Сарајевској доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 1.400 динара, да ли одговара 1.400 динара или не?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па добро је, да, нисам дошао да се ценкам, па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Па може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

ИСПЛАТИТИ сведоку трошкове у износу од 1.400,00 (хиљадучетиристотина) динара.

Добро, хвала. То је то, слободни сте.

Нек уђе Момчиловић.

СВЕДОК ЈОВАН РЕБРАЧА: Хвала, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До виђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Момчиловић Мирослав је ли тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Испитаће се

СВЕДОК МОМЧИЛОВИЋ МИРОСЛАВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били код истражног судије 22.06.2009. године, давали сте личне податке своје, да ли има неких измена у личним подацима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као на записнику код истражног судије.

Да ли сте у сродству са окривљеним?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не.

Несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок то знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, значи Ви нисте дужни једино да одговарате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше најближе сроднике изложили кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или тешкој срамоти, је ли то јасно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Прописно упозорен, опоменут.

Имате ту текст заклетве, прочитајте наглас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Заклињем се да ће у свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Након што је положио текст заклетве изјави:

Знате због чега сте овде, због чега сте позвани, дали сте свој исказ, на које околности, испричајте нам шта се то десило у Тењи, како је то било, Ви сте значи прецизирали тај датум за 20.11. По чему сте то запамтили да је баш 20.11.?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Зато што сам тај дан био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте запамтили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како је то било, шта се ту десило, од кад сте Ви у полицији Тења?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ја сам у полицији од првог дана када је основана полицијска станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је још био од првог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па било је нас 5, 6, 7, колико не знам, не сећам се, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате имена? Добро, да ли је окривљени Радивој био од првог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па ја не знам да ли је од првог дана, је, ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Стјепановић Бранко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Сад нисам сигуран да ли је он одмах од првог дана био или је после, али ту у почетку је негде, знате како то се формирала станица у року од неких 10-ак дана је требало скупити људе, 20, тако не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант је био Грковић Бранко је ли тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант је био Грковић Бранко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И јесте ли имали неке униформе, оружје, изволите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Испочетка смо имали маскирне униформе, као и сви остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелене?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од оружја шта сте имали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па не знам ко је шта задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас конкретно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Од територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас конкретно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ја сам имао аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите. Шта се даље дешавало, 20.11. напад на Селеш и Орловњак, изволите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да, ишли смо на чишћење у Стари Селеш и приликом чишћења већ кад је завршено ја сам био рањен и превежен сам, звали смо прву помоћ, међутим није дошла прва помоћ па сам војном првом помоћи пребачен у амбуланту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је учествовао у нападу значи са стране полиције ваше, је ли то полиција била на том терену, ко је још учествовао од полицајаца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не знам сад ко је, али углавном је већина ишла из станице, увек ако смо ишли, ишли смо сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли био окривљени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли био Стјепановић Бранко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не знам. Не знам, не могу то тврдити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И када је то, значи завршила се борба, до кад је било, до кад је трајало та акција?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ја не знам колико је то било сати, да ли је негде око подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта значи «при крају сам рањен», кад сте се враћали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да, при повратку већ, неко је уништавао mine, ја сам наишао и експлодирала је у том моменту и био сам рањен и ту су ми пружили прву помоћ, ко је био све не знам. И након тога смо звали прву помоћ из амбуланте да дође по мене, међутим није их дуго било и онда је војна прва помоћ ме пребацила у амбуланту у Тење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војни санитет неки?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Војни санитет да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где сте били у амбуланти у Тењи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вас је превио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Превила ме је докторица Душанка Кокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Објасните нам мало како изгледа тај санитет у Тењи, то је једна кућа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: То је приватна кућа да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватна кућа? Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Приватна кућа у којој су биле та дневна соба се ја мислим користила као прихват онај и ту су унели су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био још неки спрат или само та дневна соба?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да, спрат, спрат је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спрат горе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Спрат на кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки сутурен доле?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не сећам се сада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту било кревета неких?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да, било је ту неких лежајева оно прихватна нека амбуланта за прве моменте, ту је и докторица спавала и сестре које су биле, ту су проводиле највише времена малтене. Ја мислим да су биле кроз у амбуланти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ту ме, превијен сам и након јако кратко сам задржан у амбуланти и онда ме је прва помоћ одвезла у Веру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кад сте примљени у амбуланту, је ли био још неко у тој просторији где сте Ви лежали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не, не знам, ја сам унешен на леђима, унешен унутра и стављен на кревет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Била је докторица, сестра, не знам ко је, да ли је још неког било унутра ја стварно не могу јер гледао сам у плафон, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У плафон сте гледали? Јесте чули можда неко да је ту још?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа значи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И колико сте били ту у тој амбуланти дуго?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па колико је то потрајало, не знам сад 15-ак минута можда пола сата, не могу тачно рећи, али нисам се дуго задржао јер докторица ме превила, дала неке ињекције и инфузију ми прикачила и унели су ме у прву помоћ исто на носилима и отишао за Веру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко Вас је одвезао до Vere?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Возач Зоран Даниловић, он је био возач прве помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био још неко са њим у колима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Била је ја мислим сестра Јованка, јер ми је она нудила, запамтио сам, нудила ми је цигарету у првој помоћи да запалим. Уствари ја сам је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте стигли у Веру?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па колико то има, шта ја знам, пола сата неких можда. Ту ме је примио доктор који ми је извадио тај гелер из ноге и спустили су ме у неку просторију доле, ту сам се задржао исто, не знам сат времена, два, колико ли и онда смо пребачени војним возилом у Нови Сад, у покрајинску болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте нешто причали у вези са окр. Радивој Дарком, његовом отпуштању из полиције, код истражног судије говорили сте о томе, знате ли, шта знате у вези тога, да ли је он отпуштен или је сам напустио и разлози?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па да будем искрен ја се не сећам сад да ли је он отпуштен, да ли је он отишао, не знам, нисам сигуран што се тога тиче, било је и неког отпуштања, неки су давали отказе, мислим глупо је сад да ја тврдим да је то буквално баш отказ или ово или оно, не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се шта, чега се не сећате да ли је отпуштен или?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не сећам се да ли је отпуштен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјавили сте код истражног судије, каже: «Знам да је Радивој отпуштен из милиције јер је он и још неколико момака умело да оде у Боботу без питања и тамо седе по кафанама»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Јесте, било је и тога отпуштања, а било је и људи који су отишли, напустили полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам конкретно за окривљеног, значи не занима ме сада неко са стране?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не знам, нисам сигуран, верујте ми да сад нисам сигуран да ли је он отишао. Пазите, то је 20 година, људи су долазили, одлазили, смењивали се, да ли је неко самовољно отишао, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то спорно, ја то знам, ово ја говорим што сте Ви изјавили прошле године, значи о томе Вам причам. Ја Вам предочавам сада што сте изјавили на ту околност.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Знате шта је било, у СУП-у у Пазови кад су обављали разговор са мном ти момци су рекли да је он отпуштен и ја сам ајде оно за чега је отпуштен нисам, прихватио сам ту њихову изјаву, разумете, можда и мој лапсус али ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хтео сам да Вас питам, када сте тих пола сата што сте провели у тој амбуланти, да ли је дошао неки другар у посету, да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па није нико, отац ми је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само отац?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Отац ми је дошао само да ме види и рекли су, међутим, он је дошао касније, то сам чуо после од ових а ту су биле сестре и ове које су са том Душанком Кокић с којом сам ишао заједно у основну школу, знамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још је било приче да су дошли да Вас обиђу колеге из станице полиције, да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ја се не сећам верујте, не сећам се верујте ми да ли је неко био, можда и јесте, не знам. Пазите, онако рањен не и знам где ћу завршити, не могу се ни сећати, јер тад је био проблем и болница и где ће се ићи и свега је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене интересује на пример у станици полиције кад је неко дежуран, шта то значи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Како мислите дежуран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, дежуран? Јесте ли имали дежурство у то време у станици полиције?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па јесмо, морао је неко бити дежуран. Знате како дежуран, ако треба на интервенцију неку или нешто онда он упућује, то је посао дежурног увек био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он седи сво време у станици или може да се креће и да напусти?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Требао би да седи у станици ако је дежуран, али пазите то је, замени се ако треба неко некуд отићи, али

дежурни би требао бити у станици, то је увек било правило службе њихове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што је за време, да, у миру је то у реду, него у тим ратним догађањима, у то време како је то било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па како је било. Пазите, сви су радили све малтене, ако треба неко отићи на интервенцију нема неког другог замени неког еј иди ти, мислим да се то није пуно гледало да ли је дежурни, да ли ово, да ли оно, мислим могао је. То у суштини није била права станица, то је јавашлук је постао полако, свашта се дешавало чисто ето да се спрече којекакве ствари, морала се формирати станица милиције да би функционисало нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е, сад у вези Марјана Плетеша, поводом кога се ми овде судимо, значи да ли имате нека сазнања у вези његове судбине?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ево ја први пут чујем то име и презиме, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је хрватски војник који је рањен тог дана кад сте Ви рањени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: То сам чуо после, ево сад то први пут чујем име и презиме, нисам знао да се човек тако зове и презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаква сазнања немате, ништа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека судбина његова и тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче питања? Колега изволите? Већ сам поставио иста питања? Добро. Изволите окривљени.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Имам ја једно два питања. Реците ми, Ви кажете да се не сећате да ли Вам је неко дошао у посету тада кад сте били рањени? Да ли сте чули после кад су Вас одвезли да ли сте чули да Вам је неко био у посети?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не сећам се.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Добро. Реците ми Бранко Стјепановић да ли је ишао с нама у акцију тај дан?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не сећам се ни тога, судија ме већ питао, рекао сам.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: А да ли се сећате можда које дужности је обављао Бранко Стјепановић у полицији?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не знам, не знам у том моменту, пазите то је, функције су се мењале, радило се ко је шта стигао, кога где упуте, шта је Бранко тад радио тренутно стварно не знам.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Реците ми још само једно питање, ја се извињавам.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Стварно не знам кад је он напустио станицу.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Да ли је Бранко Стјепановић био човек који је био склон алкохолу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па то сам дао у једној изјави ја мислим задњи пут у истрази, човек који је увек био склон алкохолу а у задње време је, значи овисник о алкохолу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задње време, шта је то сад, ових пар година последњих или које задње време?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не, не, прије рата, пред рат је он већ у проблемима био, конзумирао је веће количине алкохола у служби, а у рату да не говорим.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Управо сам то питање хтео поставити пошто сте Ви радили исто у станици милиције пре рата као и он, да ли је Бранко Стјепановић имао проблема у станици милиције у Хрватској полицији?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Ја нисам са њим радио у станици, не знам да ли је имао у станици проблема, али само оно недалеко од мене станује па знам да је се мало посветио више алкохолу и да је кренуо тим путем али сад чујем и од родбине у Тењу да је оно да је хронични алкохоличар.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ОПТ. ДАРКО РАДИВОЈ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више питања нема нико? Добро, хвала. Имате ли неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па путне трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком износу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па не знам колико дође пут из Голубинаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико су Вам коштале карте, јесте ли аутобусом дошли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Из Голубинаца аутом сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Да. Не знам колико то одређује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имам овде информацију да је повратна карта Стара Пазова-Београд 600,00 динара аутобус.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Не знам верујте, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам то подмирује трошкове?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Па баш и не подмирује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам, да ли је 1.000,00 динара довољно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања нема, примедби нема.

ИСПЛАТИТИ сведоку износ од 1.000,00 динара на име путних трошкова.

Ништа, хвала лепо.

СВЕДОК МИРОСЛАВ МОМЧИЛОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад ћемо да се договоримо за даље. Као што сам и очекивао, сутрашњи главни претрес ће се отказати, сведоци из Хрватске не желе да сведоче овде у Београду него желе путем видео конференцијске везе, односно видео линка, тако да ћемо ми за 28. и 29. септембар организовати видео линк из Осијека.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОТКАЗУЈЕ СЕ главни претрес заказан за 09.06.2010. године, па се наредни главни претрес ОДРЕЂУЈЕ за:

28. и 29.09.2010. године, са почетком у 09:30 часова, судница број 4.

28. и 29. јесте, то смо оставили два датума. Значи, планирао сам да 28-ог буду ти сведоци из Хрватске. Међутим, ова докторка Даниловић има неки проблем са радним местом, и тако даље, па би она желела у непарне датуме да сведочи, па ће она да буде одложена за 29., то ћемо видети још, отом-потом, али у принципу планирајте значи ова четири сведока из Хрватске да буду за та два датума, па ћемо највероватније 28-ог, али можда буде неко и 29-ог пребачен, то ћемо да видимо.

Да ли има неких доказних предлога у међувремену, сада да видимо?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ево ја имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала Вам. Ја мислим да би било веома корисно да се саслуша овај командир станице полиције, ако већ није предложен у оптужници на све ове битне околности о којима су се

изјашњавали досадашњи сведоци и наравно околности из одбране господина Дарка Радивоја. Ето то би био за сада предлог па ћемо видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, предлагете Грковић Бранка, је ли тако?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, тако је, јер он је, мислим био је командир у тој станици и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли о томе да се изјасните?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сагласан сам, само не знам адресу, ако зна одбрана адресу.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не знам, ево да ли Дарко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Одбрана предлага да се у допуну доказног поступка као сведок саслуша Грковић Бранко, командир станице милиције у Тењи, а на околност његових сазнања у вези поменутог догађаја и чињеница које су спомињане данас на главном претресу.

Заменик тужиоца за ратне злочине је сагласан са предлогом, с тим што изјављује да не зна адресу сведока, а окривљени изјављује да ће покушати да набави адресу и да ће суд обавестити писменим путем поднеском.

Седите. Добро. То је једна ствар. Друга ствар, што се тиче предложених, значи остала је оштећена, то је сестра Марјана Плетеша. Ја мислим да можемо њу да прочитамо, ако сте сагласни, жена нема никаквих непосредних сазнања, значи да се сложимо да прочитамо, то ћемо следећи пут. Што се тиче судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, да ли ту има неких примедби да се његов налаз и мишљење прочита? Добро. Значи, онда ћемо и њега. Значи, сагласни сте да изведемо те доказе читањем? Изволите.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи.

Довршено у 11:20 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА